

L1 The ORIGINALS 487 19 oktober 2014 Arnold Rypens

- Kirsten

2:52	1	Cherry Ball Blues SKIP JAMES	(James)	Document 3
------	---	---	---------	---------------

Dit zijn The Originals bij L1 Radio in één van onze *Blues moods*, hét genre waar we onuitputtelijk op kunnen terugvallen. *Cherry Ball Blues* kan je kennen van Boomer's Story, de derde lp van Ry Cooder. Kijk, en *dat* is dan het verschil tussen ons en *alle andere* radioprogrammas: *hier* wordt dan om te beginnen dat 'muziekje' niet uit één of andere i-cloud geplukt maar wordt de *platenhoes* nog eens bovengedaald die leert dat Cooder's cover deels is opgenomen in Muscle Shoals en bij Ardent in Memphis, *met* vocale hulp van Jim Dickinson én Dan Penn zo blijkt. Het *origineel* was van *Skip James* in 1931, uit dezelfde sessie voor Paramount die nog vijf *andere* originals opleverde en wij zetten die eens allemaal op één rij: *Cypress Grove Blues*.

3:13	2	Cypress Grove Blues SKIP JAMES	(James)	Document 2
------	---	---	---------	---------------

Cypress Grove Blues, je kan het kennen van Rory Block, John Mooney, Tav Falco, Guy Davis, Corey Harris, Hans Theessink of gewoon van Skip James *zelf* natuurlijk. *Nehemiah 'Skip' James* uit Bentonia, Mississippi maar helemaal uitgestuurd naar Grafton, Missouri om daar in één hap à zijn troeven op tafel te gooien voor de Paramount C° die hem na afloop van de sessie voor de keuze stelde: een percentje nemen op eventueel uit te brengen platen of meteen \$40 cash in het handje. 1931, volop in de depressie, zijn keuze was snel gemaakt: hij waande zich zelfs rijk op de weg terug, zeker vergeleken bij al die stumperds die hij eenmaal terug in de Delta langs Highway 61 aantrof: de ene na de andere dakloze sharecroppersfamilie, overlevend op de blote grond onder een tentzeiltje, die hem ook al op de heenreis waren opgevallen en waar hij deze beklijvende *blues classic* over schreef: *Hard Time Killing Floor Blues*.

2:51	3	Hard Time Killing Floor Blues SKIP JAMES	(James)	Document 7
------	---	---	---------	---------------

De al even ongehoorde als onnavolgbare *high lonesome wail* van Skip James in zijn *Hard Time Killing Floor Blues*, de depressie op muziek gezet. Toen Skip eenmaal terug in the South moest vaststellen dat er van enige muzikale carrière geen sprake kon zijn in die moeilijke tijden, hing hij van de weeromstuit alle bluesambities aan de haak en keerde in de Heer. Immers, zo bleek ook al uit zijn Paramount sessie: *Jesus Is A Mighty Good Leader*.

3:03	4	Jesus Is A Mighty Good Leader	(James)	Document
		SKIP JAMES		9

Nog altijd Skip James centraal in The Originals, zijn *Jesus Is A Mighty Good Leader* kan je ook kennen van Beck.

Het werd dus stil rond Skip, tientallen jaren lang zelfs. Tot hij net als zovelen begin jaren zestig heropgevestigd werd door enthousiaste bluesfanaten op zoek naar schromelijk ondergewaardeerd maar nog steeds beschikbaar talent. Skip werd per toeval 'herontdekt' ergens in de buurt van Tunica, Mississippi en stond kort nadien al mee op het podium van het Newport Folk Festival in 1964. Alsof de tijd was blijven stilstaan in de vroege thirties, zo klonk zijn openingsnummer, hetzelfde nummer waarmee hij meer dan drie decennia eerder die Paramount sessie begonnen was: *Devil Got My Woman*.

3:02	5	Devil Got My Woman	(James)	Document
		SKIP JAMES		1

Devil Got My Woman, Skip James; met open mond stond men hiernaar te luisteren op Newport in '64, het begin van zijn herontdekking en met als eerste cover die van The Rising Sons met Ry Cooder en Taj Mahal.

Skip's *I'm So Glad* werd in 1966 dan weer opgepikt door Cream en hoe!

2:52	6	I'm So Glad	(James)	Document
		SKIP JAMES		12

I'm So Glad, misschien wel het meest *bekende* Skip James-nummer, niet alleen door Cream gecoverd, ook door Deep Purple op hun debuut-lp. Met de opbrengst daarop kon Skip - die eigenlijk doodziek was - een operatie ondergaan en van een bescheiden comeback genieten. In 1969 dienden die royalties helaas ook om hem een waardige begrafenis te betalen.

Delta blues *blijft* troef in The Originals met Muddy Waters.

3:03	7	Rollin' Stone	(Morganfield)	Chess
		MUDDY WATERS		A6
9:31	8	The Delta Sound	(Sinclair)	Rooster
		JOHN SINCLAIR		1

John Sinclair in The Originals. We hadden hem hier vorige week ook al, toen met jazz poezie, maar *the blues* houdt hem net zo goed bezig, hier over The Delta Sound en later in deze aflevering horen we hem opnieuw.

Eerst *Son House* en een nummer over het droefgeestige Delta stadje van waaruit Muddy Waters destijds per trein naar Chicago trok. *Clarksdale Moan*.

2:58	9	Clarksdale Moan	(House)	Paramount
		SON HOUSE		B3

Son House (met Charley Patton) en zijn Clarksdale Moan, heruit op *The Stuff That Dreams Are Made Of*, een 78 toerencompilatie op Yazoo en opvallend gecoverd door *The Heritage Blues Orchestra*, op dezelfde cd waarop die ook *Get Right Church* doen. Ook dat kunnen zij kennen van Son House, die het op latere leeftijd opnam als *I Want To Go Home On The Morning Train*.

3:29	10	I Want To Go Home On The Morning Train		Capitol
		SON HOUSE		3

I Want To Go Home On The Morning Train, Son House in 1970 met op harmonica *Al Wilson* van Canned Heat.

Bekend van Canned Heat en zelfs *toegeschreven* aan diezelfde Al Wilson: *Shake It And Break It (But Don't Let It Fall)* van Charley Patton.

3:09	11	Shake It And Break It	(Patton)	JSP
		CHARLEY PATTON		10

Charley Patton, misschien meer nog dan Robert Johnson de meest iconische, rondtrekkende en daarom tot de verbeelding sprekende Delta bluesman. Want in tegenstelling tot zijn vast gehoor aan sharecroppers en katoenplukkers die verbonden waren aan de plantages waar ze werkten, konden een Patton en een

Johnson gaan en staan waar ze wilden, nooit nergens thuis maar ook nooit om een slaappleaats verlegen, al dan niet in charmant gezelschap. *Hoe* ze zich verplaatsten? Door gratis op te springen op al die eindeloze, traag door de Delta tuffende treinen, rijdend op spoorlijnen die daar nu nog tot de verbeelding spreken: de *Southern line*, de *Yellow Dog* of de door Patton bezongen *Pea Vine*.

3:06	12	Pea Vine Blues	(Patton)	JSP
		CHARLEY PATTON		11
5:53	13	Pea Vine Blues	(Sinclair)	Rooster
		JOHN SINCLAIR		7

John Sinclair over de Pea Vine Special, de trein die tot vlak bij Dockery's plantation reed, waar Charley Patton was opgegroeid en waar hij de blues uit eerste hand leerde kennen: de *Dockery Farm*, grootste plantage van de hele Delta, is waar de blues gelijk is *ontstaan!*

John Sinclair, de man die daar zo onderhoudend over vertellen kan, is *dezelfde* John Sinclair waar John Lennon in 1972 deze song over schreef.

3:43	14	John Sinclair	(Lennon)	Capitol
		JOHN LENNON		12

John Lennon voor John Sinclair want hij had geen andere keus: *They gave him ten for two*. Tien jaar cel voor twee gram hash! Sinclair was als dope propagandist voor de Nixon administratie een even grote *luis in de pels* als John Lennon zelf. Toch kreeg hiermee de ene John de andere John vrij en op Sinclair's *jongste* cd, die met al die jazz poezie waar we vorige week uit citeerden, staat als *hidden track* dit telefoongesprek tussen John & Yoko en de toen pas vrijgelaten en mateloos gelukkige John Sinclair en zijn partner Lenny. EINDAFK.

(starten bij 5:32):

6:24	15	telefoongesprek John & Yoko met John Sinclair		Iron Man
				10